

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

navrhovatele: **Ing. J. K.**
bytem H. 79/10, B.
zastoupený advokátem Mgr. Adamem Hrabovským
sídlem Koliště 259/55, 602 00 Brno

proti
odpůrci: **obec Světlá Hora**
sídlem část Světlá 374, 793 31 Světlá Hora

o návrhu navrhovatele na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu obce Světlá Hora číslo 1/2015

takto:

- I. Návrh se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Navrhovatel podal dne 20. 12. 2018 u Krajského soudu v Ostravě návrh na zrušení části Územního plánu obce Světlá Hora číslo 1/2015, vydaného ve formě opatření obecné povahy, a to v části textového i grafického vymezení plochy R-K3, VVP.
2. Navrhovatel uvedl, že je vlastníkem pozemku parc. č. x v katastrálním území x, který byl v napadeném územním plánu vymezen jako „RK – 3, VVP“ a zařazen pro využití jako plocha vodní a vodohospodářská – poldr (vodní dílo sloužící k protipovodňové ochraně).

Podle navrhovatele územní plán v části týkající se takového vymezení nezákonně zasahuje do jeho vlastnického práva. Navrhovatel poukázal na to, že již při projednání územního plánu vznášel námitky proti uvedenému postupu, kdy namítal, že s ním nebylo zařazení pozemku projednáno, ani nebyl předložen žádný přepočet, či posudek, ze kterého by bylo možné vyhodnotit dopady navrhovaného řešení, jeho vhodnost, či jiné odůvodnění. Odpůrce však jeho námitky zamítl. Podle navrhovatele neměl odpůrce pro sporné zahrnutí jeho pozemku žádný relevantní a odborný podklad a záměr opřel toliko o „požadavek zadání územního plánu“ a „obecně známé skutečnosti“. Dále navrhovatel poukázal v návrhu na to, že jeho pozemek je v územně plánovací dokumentaci vymezen jako veřejně prospěšná stavba, kterou lze po splnění zákonem stanovených podmínek vyvlastnit. Tímto postupem odpůrce podle navrhovatele omezil jeho vlastnické právo k pozemku a nepostupoval v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, jakož i se zásadami subsidiarity a minimalizace zásahů. Navrhovatel dále zdůraznil, že územní plán počítá s vybudováním poldru v hranicích jeho pozemku, tedy nikoli pouze v jeho části nebo na pozemku sousedícím. I tato skutečnost vyvolává podle navrhovatele zásadní pochybnosti o tom, zda odpůrce postupoval při vydání územního plánu s odbornou péčí a na základě odborných podkladů. V této souvislosti navrhovatel poukázal na skutečnost, že se v blízkosti jeho pozemku nacházejí pozemky ve vlastnictví odpůrce a České republiky, ale se záměrem výstavby poldru se počítá pouze na jeho pozemku. Takový postup navrhovatel považuje za rozporný s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle které pokud je pozemek dotčen veřejně prospěšnou stavbou či opatřením, je namístě se zabývat otázkou, zda nelze tyto stavby či opatření provést primárně na pozemcích ve vlastnictví obce, kraje či státu.

3. Odpůrce ve vyjádření k návrhu uvedl, že trvá na zachování platnosti napadené části územního plánu s tím, že jeho postup nevykazoval znaky libovůle. Pozemek navrhovatele sloužil vždy jako suchý poldr z důvodu ochrany před přívalovými dešti a zabránění opakovanému zaplavování objektů v zastavěné části x.
4. Ze správního spisu odpůrce krajský soud zjistil, že napadený územní plán byl vydán zastupitelstvem ve formě opatření obecné povahy dne 30. 11. 2015 pod číslem 1/2015 a byl oznámen veřejnou vyhláškou zveřejněnou (vyvěšenou) na úřední desce odpůrce a Městského úřadu Bruntál v době od 16. 12. 2015 do 31. 12. 2015. Podle hlavního výkresu je pozemek navrhovatele označen kódy VVP a R-K3 s tím, že podle legendy k hlavnímu výkresu se pod označením VVP rozumí plochy „vodní a vodohospodářské – poldr“. Podle výkresu veřejně prospěšných staveb, opatření a asanací je pozemek navrhovatele vyznačen modře a označen jako VTV5, čímž se podle legendy rozumí stavba poldru. Podle textové části územního plánu patří mezi změny ve využití území také plocha číslo R-K3 v katastrálním území x, která má být využita jako poldr. Vybudování poldru je v plánu navrženo za účelem zadržení přívalových vod na toku Stará voda (bod E. 5 na straně 15 textové části). Účelem uvedeného opatření je podle odůvodnění napadeného územního plánu zachycení přívalových vod při povodňových stavech na vodním toku Stará voda s tím, že z poldru budou přívalové vody řízeně odpouštěny do toku Staré vody tak, aby neohrožily zástavbu v jeho okolí (str. 94 odůvodnění). Jako hlavní využití plochy VVP je v územním plánu uvedeno „pozemky poldrů“, jako přípustné využití „pozemky staveb a zařízení souvisejících s funkcí poldru“ a jako nepřípustné „pozemky staveb a zařízení nesouvisejících s hlavním využitím“ (tabulka 21 na straně 32 textové části). V části G.2

(*Vymezení veřejně prospěšných staveb – Veřejně prospěšné stavby technické infrastruktury na str. 38*) je pod označením VTV5 uvedena stavba poldru v x.

5. K procesu schvalování napadeného územního plánu krajský soud ze správního spisu zjistil, že jeho pořizovatelem byl Městský úřad Bruntál. Zastupitelstvo odpůrce schválilo zadání územního plánu dne 25. 6. 2012. Poté následovalo připomínkování návrhu a dne 1. 7. 2015 se uskutečnilo jeho veřejné projednání. Po veřejném projednání návrhu uplatnil navrhovatel písemně celkem 7 námitek, z nichž mají pro projednávanou věc význam pouze pátá a sedmá, protože zbývajícím námitkám bylo buď vyhověno, nebo nejsou z jiných důvodů uvedeny v návrhu, a tedy nejsou předmětem soudního přezkumu. Navrhovatel v páté námitce vyslovil nesouhlas se zařazením svého pozemku v návrhu územního plánu pro využití jako poldr. Namítl, že návrh takového zařazení pozemku s ním nebyl nikdy projednán ani konzultován, nebyl pro něj zpracovatelem předložen žádný přepočít, hydrogeologický, hydrometeorologický či jakýkoliv jiný posudek nebo posouzení, ze kterého by bylo možno vyhodnotit dopady navrhovaného řešení, jeho vhodnost či jiné odůvodnění. Návrh není řádně odůvodněn, nejsou vyhodnoceny jeho dopady, účinnost navrhovaného řešení a jeho rizika. Návrh je tedy nepřezkoumatelný a mimo právní rámec. Navíc by šlo o vodní dílo, jehož realizace se řídí vodoprávním řízením. Chybí stavebně geologický posudek únosnosti či vhodnosti hráze se zvážením rizika protržení či přílivové vlny pod poldrem. V sedmé námitce pak navrhovatel protestoval proti výkresu veřejně prospěšných staveb, opatření a asanací, vymezující důvody, pro které lze práva k pozemkům vyvlastnit, což se v jeho případě týká mimo jiné právě pozemku pro stavbu poldru.
6. Shora uvedené námitky navrhovatele byly zamítnuty s odůvodněním, že vymezení plochy VVP, R-K3 se způsobem využití pro výstavbu poldru vychází z požadavku zadání územního plánu a důvodem je zajištění ochrany proti povodním (proti přívalovým vodám) s tím, že v období přívalových dešťů dochází k opakovanému zaplavování objektů v zastavěné části obce x. Na východní straně pozemku jsou patrné zbytky staré hráze, přičemž plocha se způsobem využití pro poldr je vymezena na místě dřívějšího poldru a jde o obnovu původního stavu. Dále se v odůvodnění zdůrazňuje, že při projednávání územně plánovací dokumentace se vychází z obecně známých skutečností a podrobnější údaje o dotčeném území jsou posuzovány až v dalších etapách přípravy stavby, kdy jsou již známy podrobnější údaje o konkrétním záměru. Cílem pořizování územně plánovací dokumentace není realizovat nebo prosadit určitou změnu v území, ale vytvořit pravidla pro postup orgánů veřejné správy při povolování těchto změn. Návrh na vybudování poldru je podle odůvodnění rovněž v souladu s republikovou prioritou, definovanou v Politice územního rozvoje České republiky. V odůvodnění se dále uvádí, že budování vodních nádrží a suchých nádrží (poldrů) je přípustné v souladu s ustanovením § 18 zákona číslo 183/2006, o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) v plochách nezastavěného území a stavby ke snižování ohrožování území živelnými nebo jinými pohromami jsou podle § 2 odst. 1 písm. k) stavebního zákona veřejnou infrastrukturou, která může být v souladu s ustanovením § 2 odst. 1 písm. 1) stavebního zákona veřejně prospěšnou stavbou. Protože v daném případě se jedná o vymezení plochy pro stavbu, která má sloužit pro snižování ohrožování zastavěného území přívalovými dešti, byla vymezena územním plánem jako veřejně prospěšná stavba. K poslední (sedmé) námitce navrhovatele se v odůvodnění nad rámec výše uvedeného dodává, že veřejně prospěšné stavby a opatření

jsou podle § 43 stavebního zákona součástí územního plánu a podle § 170 téhož zákona lze práva k pozemkům ve prospěch veřejně prospěšných zařízení odejmout nebo omezit. Vymezením veřejně prospěšných staveb a opatření v územním plánu tak nedochází k samotnému aktu vyvlastnění, ale dochází k tomu až ve vyvlastňovacím řízení, ve kterém se lze bránit všemi dostupnými opravnými prostředky.

7. Dříve, než krajský soud přistoupil k věcnému posouzení návrhu, zabýval se splněním procesních podmínek pro jeho projednání, a to především včasností návrhu, ohledně které vyvstaly vzhledem k tvrzením navrhovatele pochybnosti. Podle § 101b odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „s. ř. s.“), bylo možné podat návrh na zrušení opatření obecné povahy ve lhůtě 3 let od jeho účinnosti. S účinností od 1. 1. 2018 došlo novelou s. ř. s. ke zkrácení této lhůty na 1 rok. Uvedená novelizace byla provedena zákonem číslo 225/2017 Sb., a to konkrétně jeho článkem XXXVII, bodem 2. V článku XXXVIII, bodě 3. téhož zákona stanovil zákonodárce pravidlo pro určování počátku běhu lhůty k podání návrhů na zrušení opatření obecné povahy v případech, v nichž jejich účinnost nastala přede dnem nabytí účinnosti předmětné novely (tj. před 1. 1. 2018, což se týká také projednávané věci). Podle uvedeného článku *„běží lhůta podle § 101b odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění tohoto zákona, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud lhůta podle tohoto ustanovení, ve znění ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, neuplynula přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, nebo neuplyne za dobu kratší než 1 rok ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
8. Pokud by tedy krajský soud vyšel z tvrzení navrhovatele uvedeného v návrhu, podle kterého napadený územní plán nabyl účinnosti dne 15. 12. 2015, pak by lhůta k podání návrhu uplynula podle § 101b odst. 1 s. ř. s. v rozhodném znění, ve spojení s citovaným přechodným ustanovením zákona číslo 225/2017 Sb., již dne 17. 12. 2018 (15. 12. 2018 byla sobota) a návrh dodaný do datové schránky krajského soudu až 20. 12. 2018 by tak byl již opožděný. Jak však krajský soud ověřil ze správního spisu a ze sdělení odpůrce, tak veřejná vyhláška oznamující vydání sporného opatření obecné povahy (územního plánu) byla dne 16. 12. 2015 teprve vyvěšena na úřední desce odpůrce a k jeho účinnosti došlo v souladu s § 173 odst. 1 větou druhou zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) až dne 31. 12. 2015 (patnáctým dnem po dni vyvěšení veřejné vyhlášky), a až toto datum je určující pro počátek běhu 3 leté lhůty pro podání návrhu na jeho zrušení u soudu. Lhůta pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy tedy podle § 101b odst. 1 s. ř. s. v rozhodném znění uplynula až 31. 12. 2018 a návrh podaný u krajského soudu dne 20. 12. 2018 je proto včasný.
9. Krajský soud nařídil k projednání věci ústní jednání, ke kterému se dostavil navrhovatel, jeho zástupce a starostka odpůrce. Navrhovatel u ústního jednání doplnil, že mu dala za pravdu Správa chráněné krajinné oblasti Jeseníky, která ve svém stanovisku ze dne 15. 9. 2015 potvrdila, že stavba poldru je na jeho pozemku nevhodná.
10. Úvodem právního posouzení krajský soud konstatuje, že podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů obecně platí, že územní plán lze přezkoumat podle algoritmu (testu) o pěti krocích: za první, v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat územní plán; za druhé, v přezkumu otázky, zda správní orgán při jeho vydávání nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti; za třetí, v přezkumu otázky, zda územní plán byl vydán zákonem stanoveným postupem; za čtvrté, v přezkumu jeho obsahu z

hlediska jeho rozporu se zákonem; za páté, v přezkumu obsahu vydaného územního plánu z hlediska jeho proporcionality (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 1/2005 - 98 ze dne 27. 9. 2005; veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na webových stránkách Nejvyššího správního soudu www.nssoud.cz). Protože správní soud je v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101d odst. 1 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody návrhu, je dále podstatné, které z těchto kroků a v jakém rozsahu navrhovatel napadl s tím, že relevantní jsou pouze ty návrhové body, které byly uplatněny již v návrhu (§ 101b odst. 2 věta druhá s. ř. s.).

11. Navrhovatel v návrhu sice tvrdí, že namítá nezákonnost územního plánu, z návrhu se však žádný rozpor s právními předpisy nepodává a námitky navrhovatele (porušení a ohrožení jeho vlastnického práva) fakticky směřují do pátého kroku uvedeného algoritmu, tedy do porušení proporcionality. Obecně totiž není vyloučeno, aby územním plánem došlo k omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 Listiny základních práv a svobod), takový zásah je však přípustný pouze při splnění podmínek subsidiarity a minimalizace (v podrobnostech viz níže). Posouzení přípustnosti zásahu do vlastnického práva navrhovatele pak probíhá právě v rámci testu proporcionality. Z uvedené právní kvalifikace návrhových bodů mimo jiné dále vyplývá, že pro posouzení návrhu je rozhodující, jakým způsobem a v jakém rozsahu uplatnil navrhovatel námitky proti územnímu plánu již při jeho projednávání. Podle aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu lze totiž zkoumat proporcionalitu řešení zakotveného v územním plánu zásadně jen v případě, že se k ní již vyjádřil odpůrce v procesu přípravy územního plánu na základě podané námítky či připomínky. Jinak řečeno, pokud účastník řízení bez objektivních důvodů neuplatní řádně své námitky, sám se tímto přístupem zbavuje možnosti, aby jeho námitky byly náležitě vypořádány orgánem přijímajícím napadené opatření obecné povahy a aby poté o zákonnosti takového vypořádání rozhodl soud (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Aos 2/2012 – 59, ze dne 23. 9. 2013). V poměrech projednávané věci platí uvedené závěry pro část návrhu, ve které navrhovatel poukazoval na možnost využití jiných pozemků pro účely stavby poldru, a to pozemků ve vlastnictví odpůrce nebo České republiky. Jak krajský soud ověřil z obsahu správního spisu, takovou námitku navrhovatel v průběhu projednávání návrhu územního plánu nevznesl, proto se jí nelze z výše uvedených důvodů poprvé zabývat až v soudním řízení.
12. Porovnáním námitek navrhovatele uplatněných v rámci procesu schvalování sporného územního plánu a návrhových bodů uplatněných v návrhu na jeho zrušení tak krajský soud zjistil, že průnikem námitek uplatněných v obou fázích jsou námitky navrhovatele směřující proti omezení jeho vlastnického práva v důsledku vymezení plochy jeho pozemku pro výstavbu poldru a jako plochy určené pro veřejně prospěšnou stavbu a dále proti nedostatku podkladů pro vyhodnocení dopadů stavby poldru.
13. Mezi účastníky řízení není sporné, že sporný územní plán v napadené části nově vymezoval pozemek parc. č. x v katastrálním území x ve vlastnictví navrhovatele jako plochu určenou pro stavbu vodního díla (poldru) a současně jako plochu pro veřejně prospěšnou stavbu. Tyto skutečnosti jsou zřejmé také ze správního spisu. S navrhovatelem lze souhlasit, že takové vymezení pozemku v jeho vlastnictví představuje nezpochybnitelný zásah do jeho vlastnického práva, a to jak pokud jde o způsob jeho plánovaného využití, tak o činnosti, které se neslučují s hlavním a přípustným způsobem jeho využití. Jak však již krajský soud naznačil výše, takový způsob omezení vlastnického

práva územním plánem není bez dalšího nepřipustný. Nejvyšší správní soud již dlouhodobě vychází při hodnocení proporcionality řešení (tedy vztahu zájmů veřejných a zájmů soukromých) ze zásad vytýčených usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS, ve kterém rozšířený senát vyslovil: „[z]a předpokladu dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu může územním plánem (jeho změnou) dojít k omezením vlastníka nebo jiného nositele věcných práv k pozemkům či stavbám v území regulovaném tímto plánem, nepřesáhnou-li spravedlivou míru; taková omezení nevyžadují souhlasu dotyčného vlastníka a tento je povinen strpět je bez náhrady. (...) Shledá-li soud v přezkoumávaném územním plánu dodržení těchto zásad, není důvodem ke zrušení územního plánu ani to, že omezení vlastníka nebo jiného nositele věcných práv přesáhlo spravedlivou míru; případnou náhradu za ně nelze poskytnout v rámci procesu tvorby územního plánu (jeho změny)“.

14. Odpůrce a pořizovatel plánu se zabývali důvody pro sporné vymezení pozemku navrhovatele jak v odůvodnění územního plánu, tak v rámci rozhodování o námitkách navrhovatele. Za podstatné považuje krajský soud především odůvodnění plánované stavby potřebou ochrany před přívalovými dešti, při kterých dochází k opakovanému zaplavování objektů v zastavěné části obce x a dále poukazem na faktický původní stav, kdy je plocha poldru vymezena na jeho dřívějším místě. Uvedené závěry navrhovatel v návrhu nikterak nerozporoval. Podle přesvědčení krajského soudu je odpůrcem zvolený postup legitimní a přijaté řešení nelze považovat za neproporcionální. Na tomto místě krajský soud připomíná ustálené závěry rozhodovací praxe správních soudů, podle kterých je řízení před soudem o návrhu na zrušení územního plánu prostředkem ochrany práv, nikoli nástrojem rozhodování věcných sporů o využití území a že správní soudy jsou při posuzování proporcionality územního plánu povinny postupovat spíše zdrženlivě. V rozsudku ze dne 28. 3. 2013, č. j. 1 Aos 3/2012 - 59, se uvádí, že: „Nejvyšší správní soud při přezkumu různých forem územně plánovací dokumentace (zejména územních plánů) akcentoval také nutnost přistupovat k hodnocení přiměřenosti v nich obsažené regulace s nejvyšší opatrností a zdrženlivostí. Je totiž třeba ji posuzovat v kontextu práva obce (či kraje) na samosprávu, které inherentně zahrnuje i právo uspořádat své územní poměry podle vlastních představ (rozsudky NSS ze dne 5. 2. 2009, č. j. 2 Ao 4/2008 - 88, a ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011 - 42, bod [32]). V případě územního plánování jde totiž vždy o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nespočetně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu.“ Podle závěru krajského soudu veřejný zájem, kterým odpůrce odůvodňoval sporné vymezení pozemku navrhovatele jako plochy určené pro stavbu poldru a pro veřejně prospěšnou stavbu, ve fázi územního plánování ob stojí jako důvod pro částečné omezení vlastnického práva navrhovatele ke spornému pozemku.
15. K dalším námitkám navrhovatele je nutno předeslat, že územní plán stanoví teprve základní koncepci rozvoje území obce, určuje funkční využití pozemků, vymezuje zastavitelná území, plochy pro veřejně prospěšné stavby atd. (dále viz § 43 odst. 1 věta první stavebního zákona). Nelze v něm však již řešit konkrétní otázky spojené s umístěním stavby, které svou povahou náleží až do územního řízení. Námitky navrhovatele, ve kterých brojí proti nedostatečným podkladům (absence přepočtů, posudků) pro závěr o dopadech navrhovaného řešení (plánované výstavby poldru) a o jeho

vhodnosti, takovou povahu mají, proto odpůrce a pořizovatel plánu nepochybili, pokud se ve fázi územního plánování nezabývali konkrétními otázkami spojenými s umístěním a stavbou poldru a neopatřovali pro tyto účely posudky a stanoviska, přičemž se krajský soud ztotožňuje se způsobem, jakým bylo zamítnutí navrhovatelových námitek odůvodněno. Stejně tak není v této fázi rozhodující poukaz na stanovisko Správy chráněné krajinné oblasti Jeseníky o (ne)vhodnosti stavby poldru na pozemku navrhovatele, na které navrhovatel navíc poukázal poprvé až při ústním jednání. Krajský soud pouze připomíná, že možnosti jeho přezkumu jsou omezeny podle § 101d odst. 1 s. ř. s. obsahem a rozsahem návrhu a také námitek, které navrhovatel uplatnil při procesu projednávání územního plánu. Z nich se v daném případě nepodávají žádné konkrétní důvody, pro které by bylo možné již ve fázi územního plánování faktickou možnost vybudování poldru na pozemku navrhovatele zcela vyloučit, resp. pro které by byly vyvráceny důvody pro jeho plánovanou výstavbu. Možnosti alternativního využití jiných pozemků pro stavbu poldru již navrhovatel v rámci námitek proti územnímu plánu neuplatnil, proto se jimi nemohl odpůrce (pořizovatel) při vypořádání námitek vyjádřit a krajský soud by tak o dané otázce rozhodoval „v první linii“, čímž by nahrazoval činnost pořizovatele územního plánu, která mu nepřísluší.

16. Obdobným způsobem nahlíží krajský soud na námitku, ve které navrhovatel brojí proti zařazení jeho pozemku mezi plochy pro veřejně prospěšné stavby. Takové zařazení má povahu toliko preventivního opatření. Jeho faktická realizace je pak již otázkou jinou, neboť vyvlastnění představuje nejzazší nástroj, pro jehož aplikaci mohou, ale také nemusí, nastat podmínky stanovené zákonem. Případné splnění těchto podmínek pak bude řešeno ve vyvlastňovacím řízení, a to při zachování všech procesních práv navrhovatele coby vlastníka vyvlastňovaného pozemku. Samotné zařazení pozemku navrhovatele mezi plochy pro veřejně prospěšné stavby tak podle přesvědčení krajského soudu nepředstavuje takový nepřipustný zásah do vlastnického práva navrhovatele, který by odůvodňoval zrušení územního plánu, resp. jeho napadené části.
17. Po posouzení všech v řízení uplatněných námitek navrhovatele dospěl krajský soud k závěru, že napadená část územního plánu v konfrontaci s nimi ob stojí, proto návrh podle § 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s. zamítl jako nedůvodný.
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, když navrhovatel v řízení úspěšný nebyl a procesně úspěšný odpůrce se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 17. dubna 2019

JUDr. Monika Javorová, v. r.
předsedkyně senátu